

Hoe ziet de Hemel eruit?

Door de ramen van het kleine schooltje zag je het kaarslicht branden. De mensen buiten wisten dan dat Rabbi Josha aan het vertellen was. Hoe ze dat wisten? Ze hadden zelf ooit op dat schooltje gezeten. Rabbi Josha kon zo prachtig vertellen, zijn verhalen vergat je je leven lang niet meer.

Nathan en Rivka waren die ochtend vol verwachting naar het schooltje gegaan. Ze wilden Rabbi Josha een belangrijke vraag stellen. Dat vond de rabbi altijd goed. Als je niets meer vraagt, wordt je niet wijzer, zei hij altijd. Nathan en Rivka wilden best wijzer worden. Maar ze wisten ook: Als je een vraag stelt, gaat de rabbi vertellen. De mooiste verhalen.

Rabbi Josha, we hebben een vraag, zei Nathan. "Wel wel, dat is goed, wat is jullie vraag". "We willen waar de hemel is, hoe het in de hemel is, rabbi" zei Rivka.

"Nou nou, dat is een belangrijke vraag. Daar moeten we meer van weten"

Op een dag meldde zich aan de hemelpoort een groepje mensen. "Mogen wij naar binnen", vroegen ze aan de engel die de poort bewaakte. "Dat weet ik niet, ik moet het eerst overleggen". Na een tijdje kwam de engel terug en hij zei: "Ik mag jullie binnenlaten om jullie een rondleiding te geven door de hel en de hemel, want naar de hemel gaan, dat moet je leren". "Hoe dan" vroeg iemand uit de groep. "Dat moet ik jullie laten zien," zei de engel.

Ze gingen op pad, de engel en de mensen. Eerst naar de hel. Ze kwamen in een prachtige zaal, helemaal vol goud en heerlijke stoelen om op te zitten. In het midden een mooie tafel, rijk gedekt en er stond een

geurende pan soep. Elk van de mensen had een bord met soep voor zich staan. De mensen aan de tafel keken allemaal recht voor zich uit naar de soep met stuurse gezichten. "Hoe kan dit nu, die mensen kijken helemaal niet blij". "Kijk eens naar hun armen," sprak de engel. Toen zagen de mensen het. Alle mensen aan tafel hadden een lange onderarm. Zo dat ze met hun lepel niet bij hun mond konden komen. Ze mopperden en mekkerden, maar het hielp hen niet.

De engel verliet met de groep de zaal. Nu mochten ze een kijkje nemen in de hemel. Dat was vreemd. Ze kwamen in precies dezelfde mooie zaal. Helemaal vol goud en heerlijke stoelen om op te zitten. In het midden een mooie tafel, rijke gedenk en er stond een geurende pan soep. Elk van de mensen had een bord voor zich staan en ze aten van de soep. Ze lachten, en praatten met elkaar.

"Maar wat is nu het verschil?", vroeg iemand aan de engel. "Kijk eens naar hun armen".

De rondleiding was voorbij. De groep stond weer aan de hemelpoort. De engel vroeg: "Wat is nu het verschil tussen hel en hemel". Een van de groepsleden antwoordde: Ik zag weinig verschil. Een ander zei: In de hel keken de mensen stuurs, in de hemel werd gelachen. Een mevrouw wist hoe het kwam: Met die gekke lange onderarm kunnen ze de soep niet naar hun eigen mond brengen. Maar ze kunnen wel elkaar soep geven, dat gebeurde in de hemel.

De rabbi zweeg even en zei toen: Als je elkaar niet helpt, wordt zelfs een paleis een hel. Rivka, weet jij nu waar de hemel is? Nathan, weet jij hoe het in de hemel is?

De hemel is daar waar mensen elkaar helpen.

Chassidisch verhaal, naverteld door Jacqueline Huizinga.

